

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 KATONA NIKOLAS:
KEDVENC VÁROSOM
- 3 FIBI SÁNDOR:
FEBRUÁRI GONDOLATOK
JANUÁR ELEJÉN
- 4 BRUTOVSZKY GABRIELLA:
„AHÁNY EMBER, ANNYI VÁLTOZAT,
ANNYI FORDÍTÁS”
BESZÉLGÉTES JIŘÍ ZEMANNAL
- 7 BETÁK NORBERT – SÁNDOR
ZSUZSANNA:
IDEGEN NYELVI KOMPETENCIÁK
FEJLESZTÉSE MODERN MÓDSZEREK
SEGÍTSÉGÉVEL
- 10 VANČO ILDIKÓ:
NYELVI REVITALIZÁCIÓ AZ
OKTATÁSON KERESZTÜL (1. RÉSZ)
- 13 SÁRKÖZI MÁTYÁS:
FELVIDÉKI HUNGARO-BRITEK
- 14 PATAI ILONA:
PEDAGÓGUSOK ÉS SZÜLŐK
EGYÜTTMŰKÖDÉSE EGY
VIZSGÁLAT TÜKRÉBEN
- 17 BENCZE DÁVID:
KI A FELELŐS TRIANONÉRT? (1. RÉSZ)
- 21 SCHULCZ PATRIK:
EGY FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNY
TANTÁRGYKÍNÁLATÁNAK VIZSGÁLATA
AZ EU KOMPETENCIA-ELVÁRÁSAINAK
TÜKRÉBEN
- 23 PAP FERENC – FEHÉR ÁGOTA:
PEDAGÓGUSHALLGATÓK A TEHET-
SÉGGONDOZÁS SZOLGÁLATÁBAN
- 25 ZOLCZER PÉTER:
NYELVTANULÁSI KÉSZSÉGFEJLESZ-
TÉS (5. RÉSZ)
- 26 KLEMEN TERÉZIA:
AZ EURÓPAI FELVILÁGOSODÁS ÉS
KLASSZICIZMUS
- 28 POMICHAL KRISZTIÁN:
KORUNK LEGNAGYOBB
TUDOMÁNYOS TÉVHITEI (6. RÉSZ)
- 29 CSICSAY ALAJOS:
MIT TUDHATNAK ÓKORI ELŐDEINK
AZ ÉLETRŐL?
- 31 KORPÁS ÁRPÁD:
KONFERENCIA POZSONY MEGYE
OKTATÁSÜGYÉNEK ELMÚLT ÉV SZÁ-
ZADÁRÓL
- 33 RADICS RUDOLF:
„ELEGÁNSAN OLVASNI, NAGYLELKÜ-
EN” – A LEGERE IRODALMI VERSENY
A TIZEDIK ÉV BŰVÖLETÉBEN
- 35 ANDRUSKÓ IMRE:
OLÁH IMRÉNÉ DOMONKOS ILONA
EMLÉKÉRE
- 36 ISKOLAHÍREK
- 37 A KORONAVÍRUS IDEJÉN
- 38 SZMPSZ

FIBI SÁNDOR

FEBRUÁRI GONDOLATOK JANUÁR ELEJÉN

Néhány évvel ezelőtt még – ugyanúgy, mint addig sok-sok évtizeden át – teljesen természetes volt, hogy az iskolákban a tanév szeptember elsején ünnepélyes tanévnyitóval kezdődik, január végén a diákok félévi bizonyítványt kapnak, majd június harmincadikán bizonyítványosztással ér véget. Ez a tanévvel kapcsolatos alapvető tény pár éve módosult ugyan, de csak annyiban, hogy a tanév kezdete egyetlen nappal eltolódott, hiszen szeptember elseje ilyen-olyan okok miatt állami ünnepi rangot kapott, márpedig ilyen jelentős napon nem lehet tanévet kezdeni... A hároméves középiskolákban is teljesen természetes volt, hogy a harmadik évben a tanulók az addig tanult szakmából szakvizsgát tesznek, a négyéves középiskolákban pedig a végzős diákok írásbeli, majd szóbeli érettségi vizsgán bizonyítják, hogy a négy évnyi iskolalátogatás során milyen szintű ismeretekre tettek szert. Igen, minden ennyire egyszerű és megszokott volt, talán el sem tudtuk képzelni, hogy ezen a téren bármi másképpen is történhet. Aztán beköszöntött a 2020. esztendő, és a társadalom, az emberek életében szinte minden megváltozott. Az oktatásügy eddigi gyakorlata, az iskola életének szervezése szinte egyetlen nap alatt átláthatatlanná, követhetetlenné, sőt esetenként értelmetlenné vált. Gondoljunk csak arra, hogy a pedagógusok minden előzetes szakmai felkészítés és a központi szakmai és módszertani intézetek segítségével nélkül kezdték el a távoktatást, a diákok több mint tíz százaléka nem rendelkezett a távoktatáshoz szükséges alapvető segédeszközökkel, és a középiskolások az oktatásügy történelmében először kaptak érettségi bizonyítványt az érettségi vizsga abszolválása nélkül. Amíg a változás előtt szigorú törvény kötelezte a diákokat és a szülőket a kötelező iskolalátogatásra, a változás után központi rendelet határozottan megtiltotta az iskola látogatását, majd egy-két hónap eltelte után ezt a merev tiltást az „esetlegesség” váltotta fel, amikor a szülő dönthette el, hogy elengedi-e gyermekét az iskolába vagy nem. Az új tanév természetesen ismét változásokat hozott, hiszen másfél hónapnyi iskolalátogatás után újra jött a kemény tiltás, illetve a „majdnem tiltás”, hiszen az alapiskola alsó tagozatának diákjai járhattak iskolába, de rajtuk kívül aztán senki sem. Most ott tartunk, hogy egy újabb miniszteri rendelet szerint

január utolsó munkanapján a tanulók megkapták a félévi bizonyítványt, tehát hivatalosan véget ért a tanév első féléve, csakhogy azok a tanulók, akiket a távoktatás során bármilyen okból nem lehetett osztályozni, csak március 31-én vehetik át a félévi bizonyítványt, tehát számukra február és március egyszerre lesz az első és a második félév része. A kérdés most már csak az, hogy ezek a tanulók mit fognak tanulni ez alatt a két hónap alatt: az első vagy a második félév tananyagát, esetleg mindkettőt egyszerre? Ez a kérdés hatványozottan vonatkozik arra a viszonylag nagyszámú tanulócsoporthoz, akik a távoktatásba végképp nem vagy csak minimális mértékben kapcsolódtak be, hiszen az előző tanév tapasztalatai alapján esetleg azt remélik, hogy most sem kaphatnak elégtelen minősítést a bizonyítványukba. Feltételezem, hogy a döntéshozók részéről a válasz most is ugyanaz lesz, mint eddig, vagyis a pedagógusok majd eldöntik, hiszen ők eddig is minden problémát megoldottak. Igen, megoldottak, mert ők pedagógusok, és sok-sok éves tapasztalatok birtokában tudják, hogy ők sajnos most is csak magukra, csak egymás segítségére számíthatnak. De mennyivel könnyebb lenne a dolguk, ha a központi utasítások következetesen egyértelműek lennének, és amellet a kompetens irányító, szakmai és módszertani intézetek is átgondoltan, következetesen segítenék a munkájukat. Azt hiszem, az eddig elmondottak alapján is mindannyian egyetértünk abban, hogy a pedagógusok helyzete sem a múltban, sem napjainkban legalábbis nem irigylésre méltó. Napjainkban ez a megállapítás még egyértelműbb, hiszen a világválság tombolása idején nemcsak az oktatásügyre, hanem a társadalom egyetlen területére vonatkozólag sem lehet olyan központi döntéseket hozni, amelyek egyértelműen megfelelnek minden érdekelt igényeinek, érdekeinek. Számunkra tehát nem marad más, mint legjobb tudásunk szerint végezni továbbra is a rendkívül igényes munkánkat, emellett egyetlen pedagógusnak és iskolaigazgatónak sem lenne szabad megfélemleni arról, hogy a normális gyakorlathoz való visszatérés után megköszönjék a szülőknek, hogy ebben a rendkívüli helyzetben lehetőségeik szerint maximális mértékben segítették a pedagógusok munkáját. Köszönjük meg, mert valóban megérdemlik.